

死の設計図

ഡေธप्रिंट

D E A T H P R I N T

VOL. 3 : THE ASHEN GRID

DEATHPRINT VOL. 3

แปดนภะ

เล่ม 3 : รอยเพลิงและโกดังกลาง

The Ashen Grid

WRITTEN BY

JONINX

TENSOR FRONTIER HORIZONS PRESS

“เหล็กกล้าอาจทนทานต่อแรงดั่งมหาศาล... แต่มันไม่เคยโกหกต่อแรง
โน้มถ่วง และเมื่อโครงสร้างเริ่มส่งเสียงครวญคราง มันไม่ใช่การล่า
ของโลหะ หากแต่คือเสียงกรีดร้องของความจริงที่ถูกกดทับ”

— ฮาเซงาวะ เร็นจิ (สถาปนิกและผู้ตรวจสอบความปลอดภัยอาคารชั้นหนึ่ง)

แปลนมรณะ เล่ม 3 : รอยเพลิงและโกดังกลาง (DEATHPRINT Vol. 3)

ฉบับขยายความสมบูรณ์แบบ (Expanded Master Edition)

ผู้เขียน: JONINX (Sakulphong Nitichodtragoon)

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม โดย JONINX

ห้ามลอกเลียนแบบ ดัดแปลง หรือเผยแพร่ส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลาย
ลักษณ์อักษร

พิมพ์ครั้งที่ 1 : กันยายน 2026

รายนามตัวละคร

DRAMATIS PERSONAE

ฮาเซงาวะ เร็นจิ (長谷川 蓮司) — สถาปนิกอิสระและผู้ตรวจสอบความปลอดภัยอาคารชั้นหนึ่ง

สถาปนิกหนุ่มวัย 31 ปี ผู้เชี่ยวชาญการถอดรหัสกลศาสตร์โครงสร้างและโบราณคดีอาคาร แบบกรับตราบาปและแปลเป็นไฟลวกที่สะกักขา มุ่งมั่นเปิดโปงพิมพ์เขียวอำพรางของกลุ่มทุนชินเซ

คาตาโอกะ ซาโอะ (片岡 早穂) — นักข่าวสืบสวนอิสระ

อดีตนักข่าวสาวผู้ดูแลฐานข้อมูลสิ่งหายากปริศนา (Jiko Bukken Database) ค้นหาเรื่องสืบสวนของเร็นจิ มุ่งมั่นขุดคุ้ยความจริงเพื่อลากตัวผู้บงการที่ทำร้ายพี่สาวของเธอมาลงโทษ

สถาปนิกเงาผู้ใช้ตราโอเมก้า (The Shadow Architect - Ω) — ผู้ออกแบบกลไกรณะเบื้องหลัง Project K

บุคคลปริศนาผู้ครอบครองแบบแปลนดัดแปลงโครงสร้างอาคารในเครือกลุ่มทุนชินเซ ผู้ทิ้งลายเส้นและสัญลักษณ์โอเมก้าไว้ในอดีต ร่องรอยปริศนาที่กำลังตามหลอกหลอนเร็นจิและวงการสถาปัตยกรรม

คุริฮาระ เซอิจิ (栗原 清一) — อดีตรวิสกรงานระบบอาวุโสและเจ้าของร้านกาแฟโฮคุ

อดีตหัวหน้าวิศวกรงานระบบ (M&E) วัย 62 ปี ยุคทองสบู่ ผู้เป็นทั้งที่ปรึกษาและคลังปัญญาด้านระบบท่อของเร็นจิ ชงกาแฟแบบ Nel-drip และคอยเตือนสติเร็นจิด้วยความห่วงใย

รายนามตัวละคร (ต่อ)

DRAMATIS PERSONAE (CONT.)

คิริชิมะ ฮิโรโตะ (霧島 寛人) — ประธานใหญ่และผู้ก่อตั้งกลุ่มทุนคิริชิมะ (เครือชินเซ)

ผู้นำอาณาจักรอสังหาริมทรัพย์ระดับโลก ผู้ทรงอิทธิพล อดีตบุคคลสำคัญในยุคเศรษฐกิจฟองสบู่ ผู้กุมความลับของพิมพ์เขียวโครงการ Project K และเป็นศูนย์กลางอำนาจที่อยู่เบื้องหลังการพัฒนาโครงการตีกระฟ้าทั่วมหานครโตเกียว

สารวัตรทากาวะ (田川 警部) — สารวัตรแผนกสืบสวนสอบสวน กองกำกับการตำรวจนครบาลโตเกียว

นายตำรวจตงฉินผู้คอยประสานงานและตรวจสอบคดีการเสียชีวิตปริศนาในเรือนจำ และซากอาคารเพลิงไหม้ ให้ความช่วยเหลือด้านข้อมูลเกมเตือนภัยแก่ซาโอะ

คาตาโอกะ มานามิ (片岡 真奈美) — พยาบาลวิชาชีพ / พี่สาวของซาโอะ

พยาบาลวิชาชีพ พี่สาวของซาโอะที่เพิ่งได้รับการช่วยเหลือจากคฤหาสน์คารุอิซาวะ และกำลังพักรักษาตัวอยู่ในความคุ้มครองอย่างใกล้ชิด

สารบัญ

TABLE OF CONTENTS

บทนำ: รอยสลักเถ้าขาวใต้พื้นยางมะตอย	1
<i>The White Ash Beneath the Bitumen</i>	
บทที่ 1: ดวงตาโพลาไรซ์กับกระดูกไร้นาม	27
<i>Polarized Vision and the Nameless Bone</i>	
บทที่ 2: พิมพ์เขียวลวงตาในตารางกริดมืด	53
<i>The Phantom Grid of Hollow Steel</i>	
บทที่ 3: จังหวะกระชากแห่งโครงถักมรณะ	78
<i>The Dynamic Jerk of the 24-Meter Spine</i>	
บทที่ 4: วิหารสามเหลี่ยมเหนือลานประหาร	105
<i>The Triangular Altar Above the Scaffold</i>	
บทที่ 5: เขาวงกตสีเงินกับสถาปนิกม้าโทรจัน	130
<i>The Silver Labyrinth and the Trojan Architect</i>	
บทที่ 6: ลมหายใจพิษกับเสียงหวอของคนนอกคอก	155
<i>The Toxic Breath and the Fugitive's Dawn</i>	

บทนำ: รอยสลับเถ้าขาวใต้ผืนยางมะตอย

The White Ash Beneath the Bitumen

เวลา 01:45 น. เขตอิตาบาชิ กรุงโตเกียว

สายฝนต้นฤดูหนาวที่โปรยปรายตั้งแต่หัวค่ำเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นเกล็ดน้ำแข็งบางเบา ลมกรรโชกจากทางทิศเหนือพัดกวาดผ่านชอกตึกแถวพาณิชย์เก่า นำพาไอเย็นยะเยือกอุณหภูมิสามองศาเซลเซียสเข้าเสียดแทงลึกถึงกระดูก เสียงขบวนรถไฟสายไซเคียวที่วิ่งสุดท้ายที่แล่นผ่านคันดินยกสูงห่างออกไปสามร้อยเมตรค่อยๆ แผ่วจางลง ทิ้งไว้เพียงเสียงครางหึ่งๆ ของตู้จำหน่ายเครื่องดื่มอัตโนมัติที่ส่องแสงฟลูออเรสเซนต์สีเหลืองซีดกระทบแอ่งน้ำขังบนพื้นแอสฟัลต์

ป้ายไฟโลหะทรงสี่เหลี่ยมเหนือทางเข้าระบุข้อความ 'ไทมส์ پار্কกิ้ง อิตาบาชิ 3-โซมะ — บริการที่จอดรถ 24 ชั่วโมง'

บนผืนลานจอดรถขนาดสี่ร้อยห้าสิบตารางเมตรที่ปูด้วยยางมะตอยสีดำด้าน มีรอยแตกร้าวระแหงเป็นแนวยาวและรอยทรุดตัวเป็นแอ่งรูปวงรีปรากฏให้เห็นทั่วบริเวณ ล้อรถแวนสีบรอนซ์เงินของบริษัทตรวจสอบอาคารฮาเซงาวะแล่นเข้ามาจอดสนิทในช่องจอดหมายเลข 5 โดยมีช่องหมายเลข 4

และ 6 ขนบข้าง ซึ่งเร็นจิได้หยอดเหรียญหมาจ่ายล่วงหน้าไว้ตลอดทั้งคืน เพื่อป้องกันไม่ให้รถคันอื่นเข้ามาจอดรบกวน

เร็นจิดับเครื่องยนต์ แสงไฟหน้ารถดับลง ปลอ่ยให้ความมืดมิดและไอน้ำเย็นจัดเข้าโอบล้อมห้องโดยสาร

ชายหนุ่มวัยสามสิบเอ็ดปีในชุดเสื้อแจ็คเก็ตผ้าใบแคนวาสหนาสี่ชั้นสำหรับงานสนาม สวมทับเสื้อคอเต่าสีดำ ก้าวลงจากเบาะคนขับ เขายกมือขวาขึ้นจับหัวไหล่ของตนเองโดยสัญชาตญาณ รอยแผลเป็นไฟลุกขนาดใหญ่บนสะบักขวาที่พังผืดฉีกขาดระดับไมโครจากเหตุการณ์เอาชีวิตรอดที่คฤหาสน์คารูอิซาวะเมื่อสองวันก่อน กำลังเต้นตุบๆ ส่งแรงเค้นปวดหนึบแผ่ชานขึ้นมาถึงลำคอ ประหนึ่งเข็มทิศชีวภาพที่ส่งสัญญาณเตือนภัยทุกครั้งเมื่ออย่างกรายเข้าสู่พื้นที่ที่มีกลิ่นอายแห่งความตายฝังลึก

เร็นจิสุดลมหายใจเข้าลึก ลมหายใจกลั่นตัวเป็นไอขาวในความมืด เขาก้มลงมองพื้นยางมะตอยใต้ฝ่าเท้าบูตหัวเหล็ก

คนทั่วไปที่ขับรถเข้ามาจอดหยอดเหรียญที่นี่ คงมองเห็นเพียงลานจอดรถธรรมดาๆ ที่ทรุดโทรมตามกาลเวลา

ทว่า ในสายตาของสถาปนิกผู้ตรวจสอบอาคารชั้นหนึ่งอย่างเขา... พื้นดินแห่งนี้คือสุสานคอนกรีต

ยี่สิบสามปีก่อน ในคืนวันที่ 18 ตุลาคม ปีเฮเซที่ 15 (ค.ศ. 2003) พื้นที่แห่งนี้เคยเป็นที่ตั้งของ 'สึคิมิ คอร์ท' อาคารชุดพักอาศัย โครงสร้างคอนกรีตเสริมเหล็ก สูงแปดชั้น ชั้นใต้ดินหนึ่งชั้น ก่อสร้างขึ้นในช่วง

ปลายยุคเศรษฐกิจฟองสบู่ปี 1989 ภายใต้รหัสโครงการ 'K-02' ของ
กลุ่มทุนคิริชิมะ

และในคืนฤดูใบไม้ร่วงอันมืดมิดเมื่อยี่สิบสามปีก่อน เปลวเพลิงปริศนา
ระดับ 3-Alarm ได้โหมลุกไหม้อาคารทั้งหลังจนวอดวาย เปลวไฟที่ร้อนจัดผิด
ธรรมชาติได้คร่าชีวิตผู้อยู่อาศัยไปสี่ราย เจ้าหน้าที่ตำรวจสรุปคดีอย่างรวดเร็ว
ว่าเป็นเพียงอุบัติเหตุไฟฟ้าลัดวงจรในห้องพัก ทว่าพิมพ์เขียวเดิมของอาคาร
หลังนี้กลับมีลายเซ็นของ 'สิดะ เคนจิ' อดีตหัวหน้าวิศวกรโครงสร้างมือหนึ่งผู้
เป็นพ่อของเคียวสุเกะ และเป็นจุดเริ่มต้นของรหัสลับ Project K ที่เชื่อมโยง
มาถึงโศกนาฏกรรมเพลิงไหม้อพาร์ทเมนต์ย่านอาดาจิเมื่อห้าปีก่อน

"คุณเร็นจิคะ เอกสารประวัติอาคารจากสำนักงานเขตส่งเข้ามาแล้วค่ะ"

เสียงหวานที่เปี่ยมด้วยความดีเดี้ยวของ คาตาโอกะ ซาโอะ ดังขึ้นจาก
ประตูฝั่งผู้โดยสาร หญิงสาวก้าวลงจากรถพร้อมกับกระชับเสื้อโค้ตกันหนาวสี
ชาร์โคลและผ้าพันคอขนสัตว์ ในมือของเธอถือแท็บเล็ตหน้าจอทึบหนามพิเศษ
ที่เปิดแฟ้มข้อมูลดิจิทัลค้างไว้ แสงสว่างจากหน้าจอส่องสะท้อนใบหน้าเรียว
คมและแววตามุ่งมั่นของนักข่าวสาวผู้ไม่ยอมก้มหัวให้กับความอยุติธรรม

"รายงานการรื้อถอนของเทศบาลเขตอิตาบาชิระบุว่า เมื่อเดือนเมษายน
ปี 2004 บริษัทผู้รับเหมาในเครือชินเซไฉ่ยื่นเรื่องขอรื้อถอนอาคารสี่คิ
มคอร์ท โดยระบุว่าทึบทำลายโครงสร้างลงไปสองเมตรและบดอัดเศษคอนกรีต
ถมกลบ" ซาโอะกวาดสายตาอ่านข้อมูล แววดาคมกริบ "แต่บันทึกภาษีที่ดิน
กลับแจ้งการปรับปรุงสภาพเป็นลานจอดรถชั่วคราวโดยไม่มีการแจ้งตรวจความ

มันคงของชั้นใต้ดินเลย พวกชินเซจงใจหมกเม็ดโครงสร้างข้างใต้ไว้แน่นอน
คะ"

"รายงานการรื้อถอนฉบับนั้นเป็นเอกสารเท็จครับ คุณซาโฮะ" เร็นจิตอบ
เรียบๆ ขณะเดินไปเปิดประตูท้ายรถแวน "ปี 2004 ชินเซหนีท่วมหัว ขึ้นสั่ง
ถอนเสาเข็มลึกลับยี่สิบเมตรทั้งสี่สิบกว่าต้นขึ้นจากดินเลนอาราคาวะ งบ
แปดสิบล้านเยนก็เอาไม่อยู่ พวกมันถึงได้กลบฝังซากไว้ข้างใต้นี้ไงละ"

เร็นจิเอื้อมมือดึงโครงเหล็กท้ายรถ เผยให้เห็นอุปกรณ์วิศวกรรมหนักที่
จัดวางอย่างเป็นระเบียบ

"พวกมันรื้อแค่ส่วนพื้นดินทั้ง แต่ฐานรากหนาเป็นเมตรกับซากชั้นใต้ดิน
ยังนอนนิ่งอยู่ใต้อย่างมะตอยนี้... รอยไหม้เมื่อยี่สิบสามปีก่อน มันถูกฝังแน่นอยู่
ได้เท่าเรานี้แหละ"

ซาโฮะมอพื้นยางมะตอยได้เท่า แวตาคมกริบ "เปลวไฟที่เผาผลาญ
จนอาคารแปดชั้นพังทลายในคืนเดียวเมื่อยี่สิบสามปีก่อน... ซากเก้าอี้ผืนยาง
มะตอยนี้ ยังคงบันทึกรอยแผลเป็นทางเคมีของสารเร่งไฟไว้อยู่สินะคะ"

"คอนกรีตไม่เคยโกหกครับ" เร็นจิกล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่น "ไฟไหม้
ห้องพักทั่วไป ความร้อนจะไม่เกินหกร้อยองศา แต่ถ้าเป็นการวางเพลิงด้วย
สารเร่งไฟเพื่อทำลายโครงสร้าง อุณหภูมิจุดกำเนิดจะพุ่งทะลุแปดร้อยองศา...
ความร้อนระดับนั้นจะเผาจนเนื้อหินปูนสลายตัวกลายเป็นปูนขาว ทั้งรอย
แผลเป็นทางกายภาพที่ไม่มีวันลบล้างได้ แม้เวลาจะผ่านไปยี่สิบปีก็ตาม"

เร็นจิกเครื่องสว่านเจาะแกนคอนกรีตไฮดรอลิกหัวเพชร รุ่งงานหนัก
น้ำหนักกว่าสี่สิบกิโลกรัมลงจากท้ายรถ กระบอกเจาะทรงกระบอกเหล็กกล้า

ชุดเพชรสังเคราะห์ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางหนึ่งร้อยมิลลิเมตร ยาวหนึ่งเมตรครึ่ง สองประกายเย็นเยียบได้แสงไฟข้างทาง

ซาโอะช่วยหยิบกรวยจราจรสะท้อนแสงสีส้มออกมาวางล้อมรอบพื้นที่ช่องจอดรถทั้งสามช่อง พร้อมกับติดตั้งไฟกระพริบฉุกเฉินสีเหลืองอำพัน เพื่ออำพรางสายตาของผู้คนที่อาจสัญจรผ่านไปมาในยามวิกาล

"เรามีเวลาไม่มากนักครับ" เร็นจิเอ่ยเตือนขณะติดตั้งปั๊มสุญญากาศเข้ากับฐานแท่นเจาะ "เวลาตีห้าครึ่ง รถส่งหนังสือพิมพ์และพนักงานกะเช้าจะเริ่มเข้ามาใช้ลานจอดรถ ถ้าเราเจาะไม่เสร็จและไม่เก็บกู้ตัวอย่างแกนคอนกรีตขึ้นมาก่อนหน้านั้น ตำรวจสายตรวจเขตอิโตบาชิจะต้องเข้ามาตั้งคำถามแน่นอน"

"ฉันจะคอยดูต้นทางและดักฟังคลื่นวิทยุตำรวจให้ค่ะ" ซาโอะหยิบหูฟังไร้สายขึ้นแนบหู ดวงตาคู่สวยสแกนมองไปตามแนวถนนที่เงียบสงบ

เร็นจิเปิดแท็บเล็ตของเขาขึ้นบ้าง หน้าจอแสดงพิมพ์เขียวโครงสร้างฐานรากปี 1989 ของอาคารสี่มิติ คอร์ทที่เขาได้รับไฟล์สแกนไมโครฟิล์มมาจากคุณคุริฮาระ อดีตวิศวกรอาวุโสแห่งร้านกาแฟซาโฮคุ

นิ้วของเร็นจิไล่ไปตามตารางโครงสร้าง ของอาคาร แนวเสา C1 ถึง C6 ตัดกับแนวคานทิสเหนือใต้ G1 ถึง G4 ตามรายงานของกองพิสูจน์หลักฐาน และสำนักงานดับเพลิงโตเกียวในปี 2003 ระบุว่า จุดกำเนิดเพลิงที่เผาไหม้รุนแรงที่สุด คือบริเวณห้องเครื่องควบคุมระบบไฟฟ้าและปั๊มน้ำชั้นใต้ดิน ซึ่งตรงกับพิกัดโครงสร้างระหว่างเสา C3 และ C4

"จุดแรก... คือตรงนี้"

เร็นจิใช้ตัวลบเมตรเลเซอร์ยิงวัดระยะจากขอบฟุตบอลคอนกรีตริมถนนเข้ามาเก้าจุดสี่เมตร และวัดจากแนวกำแพงกันดินด้านทิศตะวันตกเข้ามาสิบเอ็ดจุดสองเมตร เขาใช้ชอล์กเขียนแบบสีขาวขีดเครื่องหมายกากบาทลงบนพื้นยางมะตอยของช่องจอดหมายเลข 5

แท่นเจาะไฮดรอลิกถูกยกมาวางทับรอยกากบาท ปัมป์สูญญากาศทำงานส่งเสียงครางหวีด แรงดูดอากาศยึดแผ่นฐานโลหะเข้ากับพื้นผิวแอสฟัลต์อย่างมั่นคง เร็นจิต่อสายยางส่งน้ำหล่อเย็นเข้ากับถังแรงดันน้ำขนาดสามสิบลิตร เพื่อป้องกันไม่ให้พื้นเพชรที่ปลายกระบอกเจาะเกิดความร้อนสูงจนละลายขณะตัดผ่านหินแกรนิตและเหล็กข้ออ้อย

ก่อนเริ่มเดินเครื่อง เร็นจิและซาโตะช่วยกันกางเต็นท์เก็บเสียงแบบพับได้ โครงอะลูมิเนียมบุด้วยแผ่นซับเสียงโวนิลผสมแผ่นตะกั่วหนา ครอบคลุมทับแท่นเจาะและพื้นที่ทำงานอย่างมิดชิดเพื่อตัดทอนระดับเสียงรบกวนลงกว่ายี่สิบห้าเดซิเบล พร้อมกับคอยจับจังหวะสัญญาณไฟทางรถไฟบนคันดิน—รอจังหวะที่ขบวนรถไฟขนส่งสินค้าสายไซเคียวแล่นผ่านส่งเสียงสะท้อนกึกก้องไปตามแนวราง เพื่อเร่งรอบมอเตอร์ตัดชั้นหินให้เสียงหวีดแหลมของหัวเพชรกลืนหายไปกับเสียงขบวนรถไฟ ป้องกันไม่ให้ชาวบ้านในย่านพาณิชัยอิตาบาชิตื่นตระหนกจนโทรแจ้งสายด่วน 110

"เริ่มการเจาะจุดที่หนึ่ง"

เร็นจิสวมแว่นตานิรภัยและที่ครอบหูลดเสียง เขากดสวิทช์สตาร์ทมอเตอร์ไฟฟ้าขนาด 2.4 กิโลวัตต์

เสียงมอเตอร์หัวดีรื่องแหลมสูงฉีกกระชากความเงียบสดของคำคืน หัวกระบอกเจาะเพชรหมุนด้วยความเร็วเก้าร้อยรอบต่อนาทีที่กดกระแทกลงบนผิวยางมะตอย ละอองน้ำผสมผงแอสฟัลต์สีดำนะเมื่อมพวยพุ่งออกมาตามร่องระบายน้ำรอบกระบอกเจาะ

เร็นจิใช้มือหมุนคันโยกป้อนแรงกดลงไปทีละมิลลิเมตรด้วยความชำนาญ สัมผัสจากคันโยกบอกให้เขารู้ว่ากระบอกเจาะได้ทะลวงผ่านชั้นยางมะตอยหนาสิบห้าเซนติเมตร และเริ่มกินเข้าสู่เนื้อคอนกรีตเดิมของพื้นชั้นหนึ่ง

เสียงการตัดเปลี่ยนจากเสียงขี้ทึบๆ ของยางมะตอย กลายเป็นเสียงกรีดร้องเสียดแหลมของฟันเพชรที่บิดเคี้ยวเม็ดหินและปูนซีเมนต์ น้ำหล่อเย็นที่ไหลทะลักออกมาเปลี่ยนเป็นสีเทาขุ่นปนขาวขึ้น

ยี่สิบเซนติเมตร... ยี่สิบห้าเซนติเมตร... สามสิบเซนติเมตร...

ทันใดนั้นเอง!

เปรี้ยง! แคร็ก-โครก!

เสียงโลหะกระแทกขบกันอย่างรุนแรงดังสะท้อนก้องขึ้นมาจากใต้ดิน ตัวเครื่องส่วงานเจาะสับัดหมุนเหวี่ยงอย่างบ้าคลั่งจนฐานปั๊มสูญญากาศเกือบหลุดออกจากพื้น เร็นจิรับกระแทกฝ่ามือลงบนปุ่มหยุดฉุกเฉิน ทันที ก่อนที่มอเตอร์จะไหม้

กระแสไฟฟ้าถูกตัด เสียงเครื่องยนต์สงบลง มีเพียงเสียงน้ำหล่อเย็นที่หยดต้งๆ ลงบนผิวยางมะตอย และควันสีเทาที่มีกลิ่นเหม็นไหม้ของโลหะลอยกรุ่นขึ้นมาจากปากหลุมเจาะ

"เสียงโลหะกระทบ... ชนเข้ากับเหล็กเสริมแกนเสาหรือคะ คุณเร็นจิ!"
ซาโอะถอดหูฟังออกแล้วปาดเข้ามาดูด้วยสีหน้าตื่นตัว

เร็นจิปลดล็อกคันโยกแล้วค่อยๆ ชักกระบอกเจาะขึ้นมาจากหลุม เขาใช้ไฟฉายแรงสูงส่องดูที่ปลายฟันเพชรของกระบอกเจาะ

ใบหน้าของสถาปนิกหนุ่มเคร่งเครียดขึ้นทันที

ฟันเพชรสังเคราะห์ ที่เชื่อมด้วยทองเหลืองรอบปากกระบอกเจาะ หลุดแห้วหายไปเกือบครึ่งหนึ่ง ส่วนขอบเหล็กกล้าที่เหลื่อมรอยบิดเบี้ยวและไหม้เกรียมจนกลายเป็นสีม่วงคล้ำ

เร็นจิคว่ำกล้องบอร์สโคป ปลายสายเคเบิลขนาดแปดมิลลิเมตรหย่อนลงไปในรูเจาะลึกสามสิบห้าเซนติเมตร ภาพบนหน้าจอมอนิเตอร์พกวาแสดงให้เห็นสาเหตุอย่างชัดเจน

ที่ก้นหลุมเจาะ มีแท่งเหล็กข้ออ้อยขนาดใหญ่เส้นผ่านศูนย์กลางยี่สิบเก้ามิลลิเมตร พาดขวางอยู่พอดี และที่เลวร้ายไปกว่านั้นคือ มันเป็นจุดต่อทาบเหล็กเสริม ที่มีเหล็กสองเส้นผูกประกบกันแน่นด้วยลวดเหล็กกล้า ทำให้ความหนาของแผงเหล็กเพิ่มขึ้นเป็นเกือบหกสิบมิลลิเมตร ซึ่งเกินกว่าขีดความสามารถในการตัดของกระบอกเจาะทั่วไปในมุมกุดัง

"เหล็กข้ออ้อยเสริมกำลังคานคอดิน..." เร็นจิวิเคราะห์เสียงขรม "หัวเจาะชนแนวเหล็กเสริมเข้าเต็มเปา... ผู้รับเหมาสมัยนั้นคงยึดเหล็กคานถี่เกินไป ฟันเพชรถึงได้แตกกระจายแบบนี้"

"เราเหลือหัวเพชรสำรองอีกแค่สองหัว... ตีสองยี่สิบห้าแล้วคะคุณเร็นจิ"
ซาโอะเตือนเวลาพลางมองนาฬิกาข้อมือด้วยความสุขุม "ถ้าพลาดอีก เราจะ

ไม่มีตัวอย่างกลับไปยืนยัน"

"มีหัวสำรองอีกสองหัวครับ แต่ถ้าเราเจาะสุมสี่สุมห้าและชนเหล็กอีกครั้ง หัวเจาะทั้งหมดจะพัง และการกักคืบนี้จะล้มเหลวทันที"

เร็นจิไม่ยอมแพ้ เขาก็มลงคำนวณในใจอย่างรวดเร็ว หากคานคอดินมีแนวเหล็กพาดขวางในทิศตะวันออก-ตะวันตก การขยับตำแหน่งเจาะเยื้องไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือประมาณสิบห้าเซนติเมตร น่าจะหลบพ้นแนวทาบเหล็กและลงสู่ช่องว่างระหว่างเหล็กปลอกได้

เขาปลดกระบอกเจาะที่พังออก แล้วติดตั้งกระบอกเจาะสำรองหัวที่สองเข้าไปแทนที่ ขยับฐานสูญญากาศไปทางขวาหนึ่งคืบ ทำการยึดล็อกฐานใหม่อย่างแน่นหนา

"เจาะจุดที่สอง... คราวนี้ต้องผ่านไปให้ได้"

เร็นจิเดินเครื่องสว่านอีกครั้ง เสียงหวีดร้องของมอเตอร์ดังขึ้นเป็นระลอกที่สอง ปลายกระบอกเจาะจมลงสู่พื้นดินอย่างรวดเร็ว ผ่านชั้นยางมะตอย ผ่านเนื้อคอนกรีตชั้นแรก สามสิบเซนติเมตร... สี่สิบเซนติเมตร... สิบห้าเซนติเมตร...

ไม่มีเสียงเหล็กขัดขวาง คอนกรีตถูกกัดกร่อนอย่างราบรื่น น้ำหล่อเย็นสีเทาขุ่นไหลทะลักออกมาตามปกติ ซาโอะที่ยืนลั่นอยู่ข้างๆ เริ่มมีรอยยิ้มแห่งความหวังปรากฏบนใบหน้า

ทว่า เมื่อความลึกแต่ละระดับทำสิบเซนติเมตร...

ฟุบ!

แรงต้านทานที่มือจับคันโยกพลันอันตรายหายไปในพริบตา! ปลาย
กระบองเจาะวูบตกลงไปในความว่างเปล่าราวกับหล่นลงสู่หลุมอากาศ
และก่อนที่เร็นจิจะได้หันตั้งตัว...

ซู—ซ่าาาา!

มวลน้ำสีดำทมิฬที่มีกลิ่นเน่าเหม็นรุนแรงของกำมะถันและสนิมเหล็ก
ได้พวยพุ่งทะลักขึ้นมาจากรูเจาะราวกับน้ำพุแตก น้ำโคลนสีดำข้นผสมฟอง
อากาศพุ่งกระเซ็นขึ้นสูงเกือบหนึ่งเมตร ปะทะเข้ากับซากางเกงและรองเท้า
บูตของเร็นจิจนเปียกชุ่ม กลิ่นเหม็นเน่าเหมือนซากสิ่งปฏิกูลที่ถูกขังลิ้มใน
หนองน้ำใต้ดินกระจายคลุ้งไปทั่วบริเวณจนซาโตะต้องยกมือขึ้นปิดจมูก

แรงดันน้ำใต้ดินทำให้ปั๊มสูญญากาศสูญเสียแรงยึดเกาะ แผ่นฐานแท่น
เจาะเริ่มลอยตัวและส่ายไปมาอย่างอันตราย เร็นจิต้องรีบตัดสวิตช์ไฟอีกครั้ง
เป็นรอบที่สอง

"กลิ่นไฮโดรคาร์บอนกับซัลเฟอร์คลุ้งไปหมด... นี่ไม่ใช่ น้ำบาดาล
ธรรมดาแน่ คุณเร็นจิ!" ซาโตะถอยหลบละอองน้ำพลางส่องไฟฉายมองน้ำสี
ดำที่กำลังไหลนองท่วมพื้นยางมะตอย

เร็นจีย่อตัวลง ใช้ถุงมือแต่น้ำสีดำขึ้นมادمและบีดูความหนืด แวตา
ของเขาเคร่งเครียดจนถึงขีดสุด

"โพรงน้ำขังใต้ดิน... แต่มันไม่ใช่ น้ำบาดาลธรรมดาครับ กลิ่น
ไฮโดรคาร์บอนและสารเคมีดับเพลิงปนเปื้อน... นี่คือน้ำที่หน่วยดับเพลิงฉีด
เข้าไปในตัวอาคารเมื่อยี่สิบสามปีก่อนนับหมื่นลิตร น้ำเหล่านั้นไหลลงไปขัง

อยู่ในโพรงห้องเครื่องชั้นใต้ดินที่พังถล่ม และถูกดินโคลนกับเศษคอนกรีตร่วงลงมาทับถมปิดตายไว้จนกลายเป็นแอ่งน้ำเน่าไร้อากาศ"

เร็นจิยืนขึ้น มองดูระดับน้ำที่ยังคงเอ่อล้นออกมาจากรูเจาะอย่างไม่ขาดสาย

"หัวเจาะจมลงไปโพรงน้ำซึ่งที่ไม่มีเนื้อคอนกรีต... ถ้าเราฝืนเจาะต่อในหลุมนี้ กระจกเจาะจะหมุนฟรีอยู่ในน้ำโคลน แกนคอนกรีตจะแตกหัก และน้ำสกปรกจะดูดกลับเข้าไปทำลายระบบมอเตอร์จนเสียหายทั้งหมด"

ความเจ็บเข้าปกคลุมลานจอดรถอีกครั้ง มีเพียงเสียงลมหนาวที่พัดหวัดหวีผ่านเสาไฟ

เวลา 03:15 น.

เหลือเวลาอีกไม่ถึงสองชั่วโมงก่อนที่จะแสงเงินแสงทองจะจับขอบฟ้า และพวกเขาเจาะพลาดไปแล้วถึงสองครั้ง หัวเจาะสำรองเหลือเพียงหัวเดียว หากล้มเหลวอีกครั้ง... ทุกอย่างที่พวกเขาทุ่มเทสืบหาความจริงเกี่ยวกับอาคาร K-02 และเงาปริศนาของสิดะ เคียวสุเกะ จะถูกฝังกลบอยู่ใต้ผืนยางมะตอยนี้ตลอดกาล

ซาโตะมองสถาปนิกหนุ่มที่ยืนนิ่งอยู่ท่ามกลางละอองฝนและไอน้ำสีดำ แสงไฟจากหน้ารถสะท้อนให้เห็นหยดน้ำฝนที่เกาะพราวบนเส้นผมและไบหน้าคัมสันของเขา เธอสัมผัสได้ถึงความกดดันมหาศาลที่แบกรับอยู่บนบ่าของชายหนุ่ม

"คุณเร็นจิคะ... แพลนปี 1989 ในมือเราอาจไม่ใช่แบบสุดท้ายที่หน้างานก่อสร้างจริง เอกสารชินเซยัคฟองสปู่แตกมักแอบดัดแปลงแบบหลังส่ง

มอบเพื่อเซฟงบหรืออำพรางบางอย่างเสมอ ลองดูบันทึกแก้ไขโครงสร้างสิคะ" ซาโอะตั้งข้อสังเกตอย่างแม่นยำ

ข้อสังเกตของซาโอะเหมือนประกายไฟที่จุดวามขึ้นในสมองของเร็นจิ!
'ไม่ตรงกับโครงสร้างจริง...'

ดวงตาของเร็นจิเบิกกว้างขึ้น สัญชาตญาณทางสถาปัตยกรรมลุกโพล่งขึ้นในแววตา เขารีบก้าวตรงไปยังฝากระปรงหน้ารถแวน ทางแผ่นพิมพ์เขียว โครงสร้างอาคารสี่มิติ คอร์ทแผ่นใหญ่ออกทาบกับแผ่นเหล็กหน้ารถคันที่โดยไม่สนใจละอองฝนที่ตกลงมากระหนาบกระดาดไซ

"คุณซาโอะ ส่งไฟฉายตรงนี้ที่ครับ! ตรงรอยต่อเสา C3 กับ C4!"

ซาโอะรีบประคองกระบอกลไฟฉายส่องลงบนแบบแปลน ลำแสงสีขาวจับจ้องไปที่เส้นสายทางวิศวกรรมที่ซับซ้อน

เร็นจิก้าวเวอร์เนียร์แคลิเปอร์และแว่นขยายสำหรับตรวจแบบขึ้นมาส่องดูรายละเอียดตรงมุมขวาล่างของตารางรายการแก้ไขแบบ

"ดูตรงนี้สิครับ... วันที่ 14 สิงหาคม 1991 สองปีหลังจากอาคารสร้างเสร็จ มีการลงบันทึกแก้ไขแบบย่อย (As-Built Amendment) โดยมีลายเซ็นของหัวหน้าวิศวกรโครงสร้างผู้ควบคุมงาน... สึโตะ เคนจิ พ่อของเคียวสุเกะ!"

"มีลายเซ็นสึโตะ เคนจิ กำกับไว้ด้วยหมึกแดง... ตรงรอยต่อเสากับผนังห้องเครื่องหรือคะ?"

"เขาไม่ได้แก้แค่ผนังห้องเครื่อง... แต่เขาขยายเสา C3 ออกมา เพื่อซ่อนผนังคอนกรีตสองชั้น!" เร็นจิชี้นิ้วตามเส้นประบางๆ ที่แทบมองไม่เห็นด้วยตา

เปล่า "และในซอกหลืบระหว่างผนังสองชั้นนั้น มีช่องชาร์ปต์แนวดิ่งซ่อนอยู่...
เจาะทะลุจากใต้ดินขึ้นไปถึงดาดฟ้า โดยไม่มีในแบบขออนุญาตเทศบาล
แม้แต่แผ่นเดียว!"

สมองของเร็นจิประมวลผลด้วยความเร็วสูงสุด สัญชาตญาณของ
สถาปนิกผู้เชี่ยวชาญการฝ่าโครงสร้างเริ่มมองเห็นภาพรวมของตึกร้างเมื่อ
ยี่สิบสามปีก่อนอย่างแจ่มชัด

"ช่องชาร์ปต์แนวดิ่งเจาะทะลุตั้งแต่ใต้ดินถึงดาดฟ้า..." ซาโอะเพ่งมอง
เส้นประในแบบอย่างพิลึก "ไม่มีท่อสุขาภิบาล ไม่มีสายไฟผ่านเลยสักเส้น
เดียว... นี่ไม่ใช่ช่องท่อระบบอาคาร แต่ตั้งใจสร้างไว้เป็นปล่องดูดอากาศ"

"เพื่อสร้าง 'ปล่องคว้นธรรมชาติ' ครับ!" เร็นจิตอบ น้ำเสียงของเขาเต็มไปด้วย
ความตื่นเต้นและเย็นเยียบในเวลาเดียวกัน "ถ้ามีใครต้องการเผา
ทำลายอาคารหลังนี้ให้ราบเป็นหน้ากลอง และต้องการให้ไฟลุกลามอย่าง
รวดเร็วจนไม่มีใครหนีรอด การจุดไฟในห้องนอนชั้นสองตามที่ตำรวจสรุปคดี
นั้นเป็นไปได้เลย เพราะระบบประตูกันไฟจะสกัดควันไว้ได้... แต่ถ้าจุดไฟ
จากห้องเครื่องชั้นใต้ดินตรงปากช่องชาร์ปต์ลับนี้ ปรากฏการณ์แรงลอยตัว
ของอากาศร้อน จะดูดมวลอากาศและเปลวเพลิงให้พวยพุ่งขึ้นสู่ชั้นบนด้วยความ
เร็วสูงเหมือนเตาหลอมเหล็ก!"

เร็นจิกวาดสายตามองพิภพบนกระดาด สลับกับตำแหน่งหลุมเจาะทั้งสอง
ที่ลึ้มเหลว

"หลุมแรกที่เราเจาะ... เราปะทะเข้ากับคานคอดิน FG-2 เพราะเราอิง
จากตำแหน่งศูนย์กลางเสาเดิมในแบบแปลนปี 1989 ส่วนหลุมที่สอง เราขยับ

ไปทางขวาจนหลุดเข้าไปในช่องว่างของห้องเครื่องที่ถล่ม... แต่ถ้าเราต้องการแกนคอนกรีตที่บันทึกประวัติศาสตร์ความร้อนที่แท้จริง เราต้องไม่เจาะที่คาน และต้องไม่เจาะในห้องเครื่อง!"

"ผนังห้องเครื่องที่ติดกับช่องชาร์ปต์..." ซาโอะจับจ้องหวั่นไหวความคิดเขาได้ทันที "ถ้าเจาะหลบแนวเหล็กเสริม เราจะได้เนื้อคอนกรีตที่รับความร้อนตรงๆ จากปล่องไฟลับ!"

"เราต้องเจาะลงบน 'ผนังหล่อติดเสา C4' ซึ่งเป็นผนังคอนกรีตเสริมเหล็กที่ประกบติดกับช่องชาร์ปต์ลับโดยตรง!"

เร็นจิวางเวอร์เนียร์ทาบบนแปลน คำนวณระยะห่างทางคณิตศาสตร์อย่างแม่นยำ

"ขยับไปทางเสา C4... เอียงเฉียงไปทางทิศเหนือหน่อย ตรงนั้นพื้นแนวเหล็กยื่นข้ออ้อย เจาะตรงนั้นเลย!"

เร็นจิคว้าตลับเมตรเลเซอร์และชอล์กเขียนแบบสีฟ้าสะท้อนแสง เขาก้าวอย่างมั่นคงไปยังลานจอดรถ ไม่สนใจน้ำสีดำที่เจ็นอง

เขาวัดระยะจากจุดตัดเสาใหม่อย่างพิถีพิถัน ทุกมิลลิเมตรหมายถึงความเป็นความตายของภารกิจ

"ตรงนี้..."

เร็นจิกดปลายชอล์กสีฟ้าลงบนพื้นยางมะตอย ลากวงกลมขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางหนึ่งร้อยมิลลิเมตรอย่างแม่นยำ